

עמ"ת 50614/06/20 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

עמ"ת 50614-06-20 פלוני (עציר) נ' מדינת ישראל

בפני	כבוד השופט ניצן סילמן
עורר	פלוני
נגד	מדינת ישראל
משיבה	

החלטה

1. ערר על החלטת בית משפט השלום בחדרה (כב' השופט אהוד קפלן) מיום 18/6/20 אשר הורה על קבלת תסקיר מעצר טרם בחינת חלופה לגופה.
2. בקליפת האגוז- כנגד העורר (להלן גם "רפיק") הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות אלמ"ב- תקיפה הגורמת חבלה של ממש (בן זוג) ואיומים. כתב האישום מגולל בעיקר אירועים מיום 11/6/20 עת על פי המפורט- ירק העורר על המתלוננת (ב'), ובהמשך, בהיכנסם לדירה- חבט בראש המתלוננת ותפס בחולצתה. לפי המפורט בכתב האישום נגרמו למתלוננת חבלות בדמות שריטות בחזה (ואודם) וכן חבלה בזרוע.
3. המחלוקת נסבה בעיקרה סביב התשתית הראייתית; אליבא העורר- לא היה כל אירוע אלימות, וניסיון ההתאבדות המפורט בכתב האישום הנו "מבויס". לטענת העורר- סימני האודם בחזה המתלוננת מקורם בניסיונות ההחייאה שנעשו לאחר אירוע ניסיון ההתאבדות, כביכול. עוד מציין העורר כי אין לתת אמון במתלוננת, לאור סתירות בעדויותיה, ולאור העובדה כי היא מטופלת נפשית.
4. לאחר שמיעת טענות הצדדים באולם ביקשתי את תיק החקירה. עיון מ"מעוף הציפור" יעלה הראיות הבאות-

הודעת הורי המתלוננת (1):

המתלוננת אמרה לנו- התווכחנו אני ורפיק. תבואו לקחת אותי. באנו. העורר ירד עם בנו. המתלוננת הייתה נעולה בחדר שינה. דפקנו- לא פתחה, לא ענתה. לאחר שעתיים העורר התקשר ואמר שהיא לקחה תרופות. לא היו דברים שבורים. לא חושבים שתקף אותה.

הודעת העורר מיום 11/6/20:

חזרנו מבדיקת עיניים לבן ע'. יצאתי, ישבתי מחוץ לבית, נכנסתי לקחתי את הבן שרצה לשחות עם בנות דודה שלו. בשעה 18:30, נכנסתי והתקשרתי למד"א, הם הדריכו אותי לעשות לה החייאה, הפרמדיק אמר שמצבה קל.

הודעת המתלוננת מיום 12/6/20:

נתן לי מכה בראש (יריקות הדדיות). משך אותי מהחולצה. התקשרתי להורים. נכנסתי לחדר שינה, נעלתי, הייתי מותשת... שתיתי תרופה.

הודעת העורר מיום 12/6/20:

מענה חלקי ביותר.

הודעת מוחמד (האח):

הלכתי לבית ב' (המתלוננת) כי היא התקשרה לאבי. המשיב ישב בחדר מדרגות. היה ויכוח בינו לבינה.

הודעת ב' מיום 14/6/20:

ירק עלי (דרש שאנקה האוטו).. במטבח ירקתי עליו חזרה, הוא נתן לי מכה עם היד שלו על הראש שלי ותפס אותי מהחולצה. (הבן ראה והתחיל לבכות).

הודעת אמה מיום 14/6/20:

עת המתלוננת שכבה בביה"ח- ונשאלה אם הוכתה- סימנה בראש וסימנה עם ידה.

הודעת גסאן אבו בכר:

היו ריבים בין ב' ובעלה. עשינו סולחות. **יודע** שהיתה אלימות.

א"ג (אם הבעל-המשיב) :

ראיתי שריטה בצוואר- מהריצ'רץ' של השמלה שלה. מאשרת סולחות קודמות.

על פי דוחות פעולה י, י"א- בוצעה החייאה במתלוננת

שיחת ב' עם השוטר- 12/6/20 (תמלול טו)- המתלוננת מציינת התקיפות

מזכר כ"א- לא הבחנתי בסימני חבלה- 11/6/20.

סיכום רפואי- הובאה בשל אירוע אובדן הכרה. חשד לבליעת כדורים. חגית צובר- טוענת שאישה מוכה.

מסמך רפואי- רמת אקמול ואלכוהול נמוכה. אירוע היפרוונטילציה.

מסמך ל"ז- **שריטות בחזה + חבלה ביד.**

הנורמה

5. כידוע, בשלב לכאורי זה אין בית המשפט נדרש להיכנס לעובי הקורה.

6. ההחלטה בדבר מעצרו של הנאשם עד תום ההליכים נעשית על סמך חומר הראיות הגולמי, כאשר חומר הראיות טרם עבר את "מסננת" החקירה הנגדית, בשלב זה יש לבחון האם קיים סיכוי סביר להוכחת אשמתו של הנאשם. ראו:

בש"פ 10234/08 **אבולקיעאן נ' מדינת ישראל**, פסקה 26 (14.12.2008);

בש"פ 6245/10 **רובי מרקוס נ' מדינת ישראל** (21.9.2010);

בש"פ 7562/15 **מחמד עיאש נ' מדינת ישראל** (24.11.2015)

בש"פ 4575/17 **ראפת עליאן נ' מדינת ישראל** (3.7.2017);

בש"פ 3147/18 **חמיאס נ' מדינת ישראל** (09.05.2018);

בש"פ 562/18 **פלוני נ' מדינת ישראל** (04.03.2018);

בש"פ 7494/18 **זוהר ששון נ' מדינת ישראל** (11/11/18).

7. ההלכה היא כי בשלב זה בית המשפט בוחן רק את הפוטנציאל ה-הוכחתי של חומר החקירה, ואין הוא קובע ממצאים מזכים או מרשיעים, כך נפסק:

"כידוע, בשלב הארכת המעצר עד תום ההליכים כל שעל בית המשפט לבחון הוא האם קיימת תשתית

לכאורית להוכחת אשמתו של הנאשם בעבירות המיוחסות לו. תשתית לכאורית כאמור אינה דורשת הוכחת אשמתו של הנאשם מעל לכל ספק סביר כי אם בחינת הכוח ההוכחתי הפוטנציאלי האצור בחומר החקירה. ראיות לכאורה להוכחת האשמה הן איפוא ראיות גולמיות אשר לגביהן קיים סיכוי סביר שעיבודן במהלך המשפט - תוך בחינתן בחקירות, ותוך קביעת אמינותן ומשקלן - יוביל לראיות אשר מבססות את אשמת הנאשם מעל לכל ספק סביר. רק אם קיימים ליקויים בסיסיים או קשיים אינהרנטיים בחומר החקירה באופן שהחומר הגולמי כפי שהוא נתפס כיום לא יוכל - גם לאחר "עיבודו" בעתיד והעברתו בכור המבחן של ההליך הפלילי - להקים תשתית ראייתית אשר יש סיכוי סביר שניתן יהא לבסס עליה את הרשעת הנאשם, תתבקש המסקנה כי אין מצויות נגד הנאשם ראיות לכאורה להוכחת האשמה ועל כן אין מקום למעצרו עד תום ההליכים (ראו למשל: בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133 (1996); בש"פ 10512/05 פינר נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 24.11.2005))." בש"פ 826/08 קיאל קשאש נ' מדינת ישראל (14.2.08).

ראו גם:

"באשר לדרישה לקיומן של "ראיות לכאורה להוכחת האשמה", בפסיקתו של בית משפט זה נקבע כי במסגרת דרישה זו על המאשימה להראות כי התשתית הראייתית שבידה מקימה סיכוי סביר להרשעת הנאשם. הרף הראייתי הנדרש בשלב זה נובע מאופיו של הליך המעצר כשלב ביניים בו הראיות המונחות לפני בית המשפט טרם עברו את "כור ההיתוך" של ההליך הפלילי. בהתאם, על בית המשפט לבחון אם קיים בחומר הראיות הגולמי כמכלול פוטנציאל חזק דיו כך שלאחר ניהול חקירות ולאחר קביעת מהימנות ומשקל הראיות, ניתן יהיה לבסס עליהן את אשמת הנאשם מעל לכל ספק סביר [ראו: בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 147-143 (1996) (להלן: עניין זאדה). ראו גם: בש"פ 4211/09 עליה נ' מדינת ישראל פסקה 17 (24.5.2009)]. על רקע זה שבה ונשנתה ההלכה בבית משפט זה לפיה ככלל לא יהיה בטענות בדבר מהימנות או משקל הראיות כדי לשלול את קיומה של תשתית ראייתית לכאורית בתיק. לצד זאת, נפסק כי במקרים חריגים, בהם ניכרות על פני הראיות סתירות ופירוכות מהותיות, תישלל תשתית זו כך שלא תהא הצדקה למעצר מאחורי סורג ובריח [ראו: עניין זאדה, בעמ' 147-146; בש"פ 8477/12 פיניש נ' מדינת ישראל (29.11.2012); בש"פ 4692/06 אלמוגריבי נ' מדינת ישראל פסקאות 8-9 (20.6.2006)]." בש"פ 3526/13 כיאל נ' מדינת ישראל (27.5.2013).

ראו בנוסף:

בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2), 133;

בש"פ 663/08 סדיק סרחאן ואח' נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 12.2.08);

בש"פ 860/08 חגי אזולאי נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 10.2.08);

בש"פ 7494/18 זוהר ששון נ' מדינת ישראל (11/11/18).

8. בבש"פ 8526/18 כנעאן נ' מ"י נקבע מבחן "אם נאמין"- פירוש- אם יאמין בית המשפט לראיות התביעה, האם יביא הדבר להרשעה.
9. אשר לסתירות בגרסאות עד או מתלונן- **על מנת לכרסם כרסום של ממש בפוטנציאל הראייתי הגלום בראיות בשלב הלכאורי, אין די בהצבעה על סתירות בדברי העדים, אלא יש להראות כי הסתירות גלויות על פניהן, וכי הן מקעקעות את הגרסה באופן שלא יאפשר ליתן בה כל אמון ויציגה כמשוללת יסוד (ראו: בש"פ 385/11 ציון נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 20.1.11) (להלן: עניין ציון); בש"פ 9376/09 פלוני נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 1.12.09)).** בש"פ 352/11 ארז איאסי ברי נ' מדינת ישראל (25.1.11). פסקה 9 להחלטה.
10. יישום כללים אלו למקרה בפנינו יעלה כי בבסיס, קיימת תשתית ראייתית לכאורית, במידה מספקת לעבירות התקיפה והאיומים.
11. אם יאמין בית המשפט בתיק העיקרי לתלונות והודעות המתלוננת, בהכרח יביא הדבר להרשעת העורר; על כן במבחן "אם נאמין", קיימת תשתית ראייתית.
12. נכון הוא כי קיימים פערים כאלו ואחרים בטענות המתלוננת; יחד עם זאת בבסיס- גרסתה עקבית- המתלוננת חזרה על התקיפה בנוגע למכה בראש, ולתפיסת החולצה; גם סמוך לאחר האירוע, בעודה בבי"ח, הראתה העוררת מיקומי התקיפה לאמה.
13. עדות המתלוננת עולה בקנה אחד גם עם שיחת הטלפון להורים, שיחה לשוטר (השיחה הכפולה והצילום הכפול- ט"ו), ועל כן קיימת תשתית ראייתית מספקת להוכחת האישום.
14. אשר לטענות העורר- בכל הנוגע לביצוע ההחייאה, הדבר אינו שנוי במחלוקת; על כן טענה בדבר "ביום", אינה ברורה; דוחות הפעולה (י', י"א) מאשרים ביצוע החייאה; העורר עצמו מצין כי הוא זה שהתקשר למד"א וביצע החייאה; טענת הביום אפוא רחוקה מלהיות פשוטה.
15. זאת ועוד- אם העורר אישרה קיום שולחות קודמות, המלמדות על ריבים קודמים בין העורר והמתלוננת (בניגוד להצהרות העורר); ראה גם עדות גסאן אבו בכר בנושא. זאת, בניגוד להצהרות המשיב עצמו בנושא.
- אשר לטענת "אי נטילת הכדורים"- העובדה כי העורר עצמו מצין כי ראה לפנות למד"א, בצד העובדה כי נמצאה רמת אקמול (אם כי נמוכה), מאשרת גם פן זה, בוודאי לשלב הלכאורי

16. אם סתירות מתלונן ככלל, אינן פוגמות בתשתית לכאורית, על אחת כמה וכמה עת עסקינן בעבירות אלמ"ב, שם האירועים מתרחשים בדל"ת אמות המשפחה.
17. על כן ניתן לקבוע קיומה של תשתית ראייתית לכאורית.
18. עם זאת, רואה אני לציין כי בכל הקשור **לחבלות**, קיימים קשיים.
19. כפי שצינתי, אין חולק בדבר ביצוע החייאה; המכות אותן מציינת המתלוננת הנן בראשה ובתפיסת חולצה (ועל כן שריטות אינן בגדר מובן מאליו ולא ברורה חבלת היד); זאת ועוד- לפחות לפי מזכר כ"א- **לא** אובחנו סימני חבלה בתחילה. על כן קיימת חולשה בהיבט החבלה.
20. במארג הכולל, מקום בו מדובר באירוע אלמ"ב, יתכן על רקע אלימות נמשכת, אגב ניסיון שהוגדר ע"י אנשי הטיפול כ"זעקה לעזרה"- סבורני כי אכן היה ראוי להפנות לתסקיר שירות המבחן.
21. הערר נדחה אפוא.

ניתנה היום, ט' תמוז תש"פ, 01 יולי 2020, בהעדר הצדדים.